

[Udenrigsministeren.]

læser om, at nordvietnamesiske tropper og Pathet-Lao-styrker skulle have indledt angreb mod den anden koalitionsparts styrker med fare for koalitionsens sammenbrud.

Hvad angår spørgsmålet om Indokina-konfliktens virkning i Sydøstasien, må det siges, at tidspunktet endnu næppe er inde til at gå ind på denne konflikts virkninger i det øvrige sydøstasiatiske område. Blot vil jeg gerne allerede på nuværende tidspunkt advare mod at drage forenkledede, forhastede og for dramatiske slutninger. I udenrigsministeriet følger vi med stor opmærksomhed dette spørgsmål, som ikke alene er af stor politisk interesse, men også af betydning for danske erhvervsinteresser. Vi benytter de muligheder, vi har til at skaffe den bedst mulige information til bedømmelse af situationen gennem vore repræsentationer i området, ved samarbejde i FN og EF og gennem personlige kontakter. Dette spørgsmål var således et af emnerne ved en samtale, jeg i lørdags havde med Indonesiens udenrigsminister, dr. Malik, som var i København på gennemrejse.

Vedrørende Danmarks holdning vil jeg gerne fremhæve, at ved gentagne lejligheder har såvel denne som tidligere regeringer alene eller sammen med andre nærtstående andre lande rettet indtrængende appeller til Parisaftalernes parter om nøje at overholde aftalerne i deres helhed, således at betingelserne kunne blive tilvejebragt for en politisk løsning i Vietnam. Dette er fortsat regeringens linje.

Regeringen føler sig ligeledes af udviklingen bekræftet i fastholdelsen af den i 1973 fastlagte anerkendelsespolitik, som har været fulgt med bred tilslutning fra folketinget. Det følger af denne politik, som hverken er udtryk for sympati eller antipati, men hviler på rent objektive kriterier, at regeringen ønsker at opretholde diplomatiske forbindelser med de regeringer, som måtte blive dannet i de krigsramte områder, og som effektivt udøver kontrol over de områder, de hævder at repræsentere. Indtil da vil regeringen videreføre og udbyde de kontakter — både de officielle og mere uofficielle — som vi hele tiden har haft med alle stridens parter.

Det væsentligste, vi fra dansk side kan gøre i den aktuelle fase, er formentlig at yde

det størst mulige og mest effektive bidrag til lindring af den nød, der er påført befolkningen i Vietnam og Cambodia. Regeringens ønske herom kom til udtryk i min redegørelse i tinget den 18. marts. Vor bistand til Vietnam er baseret på ønsket om, at den bør komme befolkningerne snarere end regeringerne til gode, og at den derfor bør fordeles til alle tre områder.

Regeringen har som bekendt for nylig fået finansudvalgets tilslutning til, at der ydes et dansk bidrag på 12 mill. kr. som ekstraordinær humanitær bistand til Vietnam og Cambodia, fordelt med 10 mill. kr. gennem Dansk Røde Kors og 2 mill. kr. gennem Folkekirkens Nødhjælp. Beløbene vil blive anvendt til indkøb og transport af livsvigtige forsyninger omfattende levnedsmidler, medicin og tøj og til etablering af midlertidige lejre og hjælpecentre for de hjemløse. Hjælpen koncentrerer sig om fordrevne befolkningsgrupper i samtlige områder af Vietnam og Cambodia samt i et vist omfang til cambodianske flygtninge i Thailand. Bistanden vil blive gennemført på basis af officielle appeller fra de respektive parter regeringer og nationale Røde Kors-selskaber, herunder PRG, i forståelse og samarbejde med dem.

Yderligere har regeringen til Landsorganisationen Red Barnets humanitære hjælpearbejde i Sydvietnam ydet et mindre beløb af den særlige bevilling til ekstraordinær indsats i katastrofesituationer.

I anledning af den med støtte fra FNs generalsekretær udsendte fællesappel fra flygtningehøjkommissæren og generaldirektøren for UNICEF om støtte til øget humanitært hjælpearbejde i Indokina har regeringen endvidere den 10. april i år besluttet at anmode finansudvalget om tilslutning til at yde et bidrag på i alt 3 mill. kr. til ekstraordinære nødhjælpsoperationer i Vietnam og Cambodia.

Regeringens hurtige imødekommelse af de fremkomne anmodninger om humanitær bistand til Indokina må ses som et ønske om i videst muligt omfang at komme den nødstedte befolkning til hjælp.

Regeringen vil også på det humanitære område fortsat nøje følge udviklingen i Indokina og støtte bestræbelser for, at de nødstedte befolkningsgrupper i området snarest